

- 6) Hvorledes skal de nævnte forordninger fortolkes, hvis lokale aktionsgrupper, som indtil dette tidspunkt effektivt og lovligt har udøvet virksomhed, opløses? Hvad sker der i et sådant tilfælde med de forpligtelser, som disse grupper har påtaget sig, og de rettigheder, som de har erhvervet, navnlig henset til det samlede antal organer, som berøres af en sådan opløsning?
- 7) Skal artikel 62, stk. 2, i Rådets forordning (EF) nr. 1698/2005 om støtte til udvikling af landdistrikterne fra Den Europæiske Landbrugsfond for Udvikling af Landdistrikterne (ELFUL) fortolkes således, at en bestemmelse, hvorved en medlemsstat kræver, at lokale Leader-aktionsgrupper, som antager form af et handelsselskab uden gevinst for øje, omdannes til en forening inden for et år, med den begrundelse at kun foreningen som retlig organisationsform kan sikre dannelsen af et netværk mellem lokale medlemmer, henset til at det grundlæggende formål med et handelsselskab i henhold til de gældende ungarske bestemmelser er realisering af en fortjeneste, og at tilstedeværelsen af økonomiske interesser udelukker fundraising og indtræden af nye medlemmer, er acceptabel og i overensstemmelse med loven?

(¹) Rådets forordning (EF) nr. 1698/2005 af 20.9.2005 om støtte til udvikling af landdistrikterne fra Den Europæiske Landbrugsfond for Udvikling af Landdistrikterne (ELFUL), EUT L 277, s. 1.

(²) Kommissionens forordning (EF) nr. 1974/2006 af 15.12.2006 om gennemførelsesbestemmelser til Rådets forordning (EF) nr. 1698/2005 om støtte til udvikling af landdistrikterne fra Den Europæiske Landbrugsfond for Udvikling af Landdistrikterne (ELFUL), EUT L 368, s. 15.

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Kúria (Ungarn) den 21. januar 2013 — Árpád Kásler og Hajnalka Káslerné Rábai mod OTP Jelzálogbank Zrt.

(Sag C-26/13)

(2013/C 156/28)

Processprog: Ungarsk

Den forelæggende ret

Kúria

Parter i hovedsagen

Sagsøger: Árpád Kásler og Hajnalka Káslerné Rábai

Sagsøgt: OTP Jelzálogbank Zrt.

Præjudicielle spørgsmål

- 1) Skal artikel 4, stk. 2, i Rådets direktiv 93/13/EØF af 5. april 1993 om urimelige kontraktvilkår i forbrugeraftaler (¹) (heretter »direktivet«) fortolkes således, at udtrykket »definitionen af aftalens hovedgenstand« omfatter et kontraktvilkår, der

fastsætter en vekselkurs, og som ikke er blevet individuelt forhandlet, når der er tale om et lån, der optages i udenlandsk valuta, men udstedes i indenlandsk valuta og som forbrugeren udelukkende kan tilbagebetale i indenlandsk valuta?

Såfremt dette ikke er tilfældet, skal forskellen mellem købs- og salgsprisen [for valutaen] da i henhold til det andet udtryk i direktivets artikel 4, stk. 2, anses for en betaling, således at vurderingen af, om kontraktvilkåret er urimeligt, ikke kan omfatte en vurdering af overensstemmelsen mellem denne betaling og tjenesteydelsen? Har det i denne forbindelse betydning, om valutatransaktionen mellem den finansielle institution og forbrugeren faktisk gennemføres?

- 2) Såfremt artikel 4, stk. 2, i direktiv 93/13 skal fortolkes således, at den nationale ret uanset indholdet af de nationale bestemmelser tillige kan vurdere, om sådanne kontraktvilkår er urimelige, hvis disse vilkår ikke er affattet klart og forståeligt, skal denne sidstnævnte betingelse da forstås således, at den indebærer, at det omhandlede vilkår i sig selv skal være affattet grammatisk klart og forståeligt for forbrugeren, eller indebærer dette vilkår kun, at de økonomiske hensyn, der ligger bag anvendelsen af kontraktvilkåret, samt at forholdet mellem det nævnte vilkår og kontraktens andre vilkår, skal være affattet klart og forståeligt for forbrugeren?
- 3) Skal artikel 6, stk. 1, i direktiv 93/13 og præmis 73 i dommen i sagen Banco Español de Crédito (sag C-618/10) fortolkes således, at den nationale ret ikke kan afhjælpe den manglende gyldighed af en urimelig bestemmelse i et generelt kontraktvilkår, der anvendes i en lånekontrakt, som er indgået med en forbruger, ved at ændre eller tilpasse det pågældende kontraktvilkår, såfremt kontrakten ikke kan opretholdes på grundlag af de resterende kontraktvilkår, efter at det urimelige vilkår er fjernet? Har det i denne henseende betydning, at den nationale lovgivning indeholder en subsidiær bestemmelse, der regulerer den omhandlede retlige situation, når der ikke foreligger en ugyldig bestemmelse?

(¹) EFT L 95, s. 29.

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Tribunale di Napoli (Italien) den 22. februar 2013 — Luigi D'Aniello m.fl. mod Poste Italiane SpA

(Sag C-89/13)

(2013/C 156/29)

Processprog: italiensk

Den forelæggende ret

Tribunale di Napoli

Parter i hovedsagen

Sagsøger: Luigi D'Aniello m.fl.

Sagsøgt: Poste Italiane SpA

Præjudicielle spørgsmål

- 1) Er en bestemmelse i national ret, som ved gennemførelsen af direktiv 1999/70/EF ⁽¹⁾ i tilfælde af en ulovlig opsigelse af en ansættelseskontrakt med en ulovlig opsigelsesklausul, foreskriver økonomiske følger, der er anderledes og væsentligt lavere end i tilfælde af en ulovlig opsigelse af en aftale i henhold til civilretlige bestemmelser med en ulovlig opsigelsesklausul, i strid med ligebehandlingsprincippet?
- 2) Er det i overensstemmelse med EU-retten, at en sanktions effektivitet inden for dens anvendelsesområde begunstiger den ulovligt handlende arbejdsgiver frem for den ulovligt behandlede arbejdstager, hvorved også sagsbehandlingsfysiologiske varighed direkte skader arbejdstageren til fordel for arbejdsgiveren, og at genoptagelsens virkning nedsættes proportionelt, ved at processens varighed øges, indtil den næsten annulleres?
- 3) Er det inden for EU-rettens anvendelsesområde i henhold til Nice-traktatens artikel 51, foreneligt med artikel 47 [i chartret om grundlæggende rettigheder] og EMRK's artikel 6, at processens varighed, også fysiologisk, er direkte til skade for arbejdstager til fordel for arbejdsgiver, og at genoptagelsens virkning nedsættes proportionelt, ved at processens varighed øges, indtil den næsten annulleres?
- 4) Omfatter begrebet ansættelsesvilkår i henhold til § 4 i direktiv 1999/70/EF også følgerne af den ulovlige afbrydelse af arbejdsforholdet, når der tages hensyn til artikel 3, stk. 1, litra c), i direktiv 2000/78/EF ⁽²⁾ og artikel 14, stk. 1, litra c), i direktiv 2006/54/EF ⁽³⁾?
- 5) Såfremt det fjerde spørgsmål besvares bekræftende, er forskellen i de oprindeligt fastsatte følger i den nationale lovgivning for ulovlig afbrydelse af et tidsbestemt arbejdsforhold og et tidsbegrænset arbejdsforhold da berettigede i henhold til § 4?
- 6) Skal de almindelige principper i fællesskabsretten om retssikkerhed, beskyttelse af den berettigede forventning, ligestilling af sagens parter, effektiv retsbeskyttelse og retten til en uafhængig domstolsprøvelse og mere generelt til en retfærdig rettergang, som garanteres ved EU-traktatens artikel 6, stk. 2, (som ændret ved Lissabontraktatens artikel 1, stk. 8, og som henviser til EU-traktatens artikel 46) — sammenholdt med artikel 6 i den europæiske konvention om beskyttelse af menneskerettighederne og de grundlæggende frihedsrettigheder, underskrevet i Rom den

4. november 1950, og med artikel 46, 47 og artikel 52, stk. 3, i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, proklameret i Nice den 7. december 2000, som gennemført ved Lissabontraktaten — fortolkes således, at principperne er til hinder for, at den italienske stat efter et betragteligt tidsrum indfører en lovbestemmelse (såsom artikel 32, stk. 7, i lov nr. 183/10 i den forstand, der kan udledes af den fortolkende bestemmelse i artikel 1, stk. 13, i lov nr. 92/12), der ændrer følgerne af de igangværende retssager, hvorved arbejdstager skades til fordel for arbejdsgiver, og hvis genoptagelsesvirkning nedsættes proportionelt, når processens varighed øges, indtil den næsten annulleres?

- 7) Såfremt EU-Domstolen ikke tillægger de nævnte principper en værdi som grundlæggende principper for Den Europæiske Unions retsorden, for at de finder horisontal og generaliseret anvendelse, og dermed finder, at kun en bestemmelse, nemlig artikel 32, stk. 5-7, i lov nr. 183/10 (som fortolket i henhold til artikel 1, stk. 13, i lov nr. 92/2012) er i strid med forpligtelserne i henhold til direktiv 1999/70/EF og Nicecharteret, skal et selskab, som sagsøgte, der har de i punkt 55-61 omhandlede kendetegn, da anses for et statsligt organ, hvorved EU-retten, og navnlig § 4 i direktiv 1999/70/EF og Nicecharteret, finder direkte, opadgående vertikal anvendelse?
- 8) Såfremt EU-Domstolen besvarer de ovenstående spørgsmål 1, 2, 3 eller 4 bekræftende, bevirker princippet om loyalt samarbejde, som er et af de grundlæggende principper i EU, da at en fortolkende bestemmelse, som artikel 1, stk. 13, i lov nr. 92/12, der gør det umuligt at overholde de principper, som kan udledes af svarende på spørgsmål 1-4, ikke finder anvendelse?

⁽¹⁾ Rådets direktiv 1999/70/EF af 28.6.1999 om rammeaftalen vedrørende tidsbegrænset ansættelse, der er indgået af EFS, UNICE og CEEP, EFL 175, s. 43.

⁽²⁾ Rådets direktiv 2000/78/EF af 27.11.2000 om generelle rammebestemmelser om ligebehandling med hensyn til beskæftigelse og erhverv, EFT L 303, s. 16.

⁽³⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2006/54/EF af 5.7.2006 om gennemførelse af princippet om lige muligheder for og ligebehandling af mænd og kvinder i forbindelse med beskæftigelse og erhverv (omarbejdning), EUT L 204, s. 23.

**Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af
Verwaltungsgerichtshof Baden-Württemberg (Tyskland)
den 28. februar 2013 — U mod Stadt Karlsruhe**

(Sag C-101/13)

(2013/C 156/30)

Processprog: tysk

Den forelæggende ret

Verwaltungsgerichtshof Baden-Württemberg